

ikke være nogen fornuftig Grund til, at man ikke, naar Bevillingshaverne indgive Andragende derom, ubiider deres Bevillinger med Hensyn til Kunstarter osv., ganske paa den Maade, der svarer til, hvorledes man stiller sig med Hensyn til det lgl. Theaters Monopol. De Ting maa høre sammen. Da Regjeringen udgjør en Enhed, kan det naturligvis ikke gaa an, at Justitsministeren gaar hen og giver Bevillinger, som stride mod de Principer, som følges af Kultusministeriet og for Resten ogsaa af Lovgivningsmagten med Hensyn til det lgl. Theaters Bestyrelse. Der maa være en Sammenhæng mellem disse Ting, det ene maa svare til det andet. Nogen særlig justitsministeriel Interesse er der naturligvis ikke i at fastholde disse Grændser; thi overfor, hvad man kan kalde den offentlige Orden i Almindelighed, er det jo en ganske ligegyldig Ting, om Privattheatrene maa spille nogle flere eller nogle færre Kunstarter, men et andet og vigtigere Hensyn ved disse Bevillingers Meddelelse er, som jeg før sagde, at holde altfor vidtgaende Konkurrence borte. Det er, tror jeg, en Ting af ikke ringe Vigtighed. Jeg ser ikke rettere, end at, hvis man skulde gaa ind paa at indføre fuldstændig Theatersfrihed, som Lovforslaget vil, saa maa der ligesaa godt være Variététheater- og Café-chantant-Frihed osv., naturligvis betændig forudsat, at man paa de vedkommende Forestillinger ikke opfører Noget, der kan være forargeligt, støde den offentlige Belanstaendighed og deslige Ting, hvad selvfølgelig de forskjellige Politivedtægter maa tage Bestemmelse for. Men dersom Jen fuldstændig Frihed bliver givet paa dette Omraade, tror jeg bestemt, at det vil udarte i meget uheldig Grad, og jeg tror, at det vil blive endnu mere uheldigt, end det efter den ærede Forslagsstillers Fremstilling nu er for de Privattheatre, der dog ønske at indtage en nogenlunde respektabel Stilling i artistisk Henseende, at hevde sig. Forrigt har det jo aldrig været Meningen med det nuværende Bevillingsvæsen, at Justitsministeriet derigjennem skulde udøve nogen Indvirkning paa disse Theatre som Kunstanstalter betragtede. Det har været Meningen, at de i den Henseende skulde have deres fulde Frihed. Det Tilsyn og den Kontrol, som man ved Bevillingerne forbeholder sig, sigter kun til, dels naturligvis at sørge for, at de ikke gaa det lgl. Theaters Monopol nærmere, end det efter de til enhver Tid bestaaende Regjeringsgrundsaetninger kan tilstaa, og for det Andet, at der ikke passerer Noget, som strider imod Belanstaendigheden og den offentlige Orden, men for Resten vedkommer det, om de spille den ene Slags eller den

anden, om de spille gode eller daarlige Stykker, om de spille godt eller daarligt, slet ikke Justitsministeriet. Det har aldrig været Meningen, at dette skulde udøve nogen- somhelst Kontrol dermed, og disse private Theatre føre ogsaa en fuldstændig fri Tilværelse i den Henseende. Der har ikke i mange Herrens Tider her i Kjøbenhavn fundet Noget Sted, der kunde kaldes Indgreb i deres Forhold. Der er maaste i de sidste 30 Aar en eller to Gange — ikke i min Tid, men før — gjort nogen Indsigelse imod et Stykke eller en Bise, der var indlagt i et Stykke eller saadant Noget, men det er, som sagt saa overordenligt sjældent, at man i det Hele kan sige, at det har Justitsministeriet ikke Noget at bestille med; i saa Henseende kunne Privattheatrene bære sig ad, som de ville, naar de blot ikke komme det lgl. Theaters Privilegium for nær, og heller ikke iøvrigt foretage sig Noget i Strid med Belanstaendigheden og gode Sæder. — Saa vil jeg dernæst tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger til § 3, og der vil jeg for det Første sige, at det forekommer mig dog at være en meget betænkelig Sag saaledes at røre ved et enkelt Punkt i Eftertryksloven. Jeg skal være villig til at indrømme, at Eftertryksloven eller rettere vor Eftertrykslovgivning — thi vi have som bekendt ikke en enkelt Lov; der er senere kommet forskjellige Tillæg til den — trænger til en Revision og maaste ogsaa til en Kodifikation, men det forekommer mig, at en saadan enkelt Bestemmelse som denne og i Særdeleshed naar den sættes ind i en Lov, hvor man dog egentlig ikke efter Lovens Titel har nogen Anledning til at vente den, ikke bør gives. Spørqsmaalet bør tages under Overveielse som et samlet Hele. En Ting er der navnlig, som forekommer mig ganske isinefaldende, og det er, at en saadan Bestemmelse som den, der staar her i Lovforslaget, jo umulig kan gaa an, uden at der maatte gjøres en lignende Tilføielse til den, som staar i Eftertrykslovens § 18: „Dog skal denne Frist med Hensyn til alle ældre Kontrakter først regnes fra denne Lovs Kundgjørelse“. Ellers kommer man jo ligefrem til at bryde Kontrakter, hvad der umulig kan være Meningen eller gaa an. Har en Theaterdirektor kjøbt et Stykke, veed han, at ingen Anden kan opføre det, før han lader 5 Aar gaa hen uden at opføre det. Det er en efter den nuværende Lovgivning stiltiende — kan naturligvis ogsaa være en udtryffeligg — Klausul i den Kontrakt, han har slutet med Forfatteren, og da gaar det virkelig ikke an uden videre at slaa en Streg over den og sige: For-